

Knjiga proroka Daniela - sto jedanaest

Otkrivanje proročkoga značenja Abubakara u prvome jaoju Otkrivenja

Jeff Pippenger

2024-03-02

U proročkoj povijesti prvoga Jaoa, vođa koji je slijedio Muhameda bio je Abu Bakr Abdullah ibn Abi Quhafa, Muhamedov tast. Na njega ćemo se pozivati kao na Abubakra. I on i Muhamed spominju se u prva četiri retka. Abubakar je bio prvi islamski vladar nakon Muhameda, a povijest bilježi zapovijed koju je dao svojim vojnicima, a koja je prikazana u četvrtom retku devetoga poglavlja Otkrivenja. Ta zapovijed predstavlja proces pečačenja koji je započeo pri dolasku trećega Jaoa, koji je ujedno bio i Sedma truba, koji je ujedno bio i dolazak trećega anđela.

I zatrubi peti anđeo, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju; i dan joj bi ključ bezdana. I otvori bezdan; i iz bezdana se podiže dim kao dim velike peći, te sunce i zrak potamnješe od dima bezdana. I iz dima iziđoše skakavci na zemlju; i dana im bi moć kakvu imaju zemaljski škorpion. I bijaše im zapovjedbena da ne naude travi zemaljskoj, ni ikakvu zelenilu, ni ikakvu stablu, nego samo onim ljudima koji nemaju pečata Božjega na svojim čelima. Otkrivenje 9:1–4.

„Zvijezda“ koja pade s neba bio je Muhamed, koji je započeo svoju službu godine 606. Muhamedu je bio dan „ključ“ kojim je trebalo „otvoriti“ „bezdan“, dopuštajući da „dim“ pomrači „sunce i zrak“, te izvesti „skakavce“ kojima je dana „moć“ kao moć „škorpiona“. Ključ je bio vojna bitka koja je proizvela slabljenje vojne snage Rimljana, omogućivši tako uspon islamskoga ratovanja. Bezdan je simbol Arabije, rodnoga mjesta islama, a dim je predstavljao lažnu religiju islama koja se trebala proširiti po zemlji i zauzeti isti zemljopisni prostor koji bi preplavili rojevi skakavaca što prelaze preko sjeverne Afrike, južne Europe i Arabije. Skakavci su simbol islama, a moć u proročkom smislu predstavlja vojnu silu. Njihova je moć trebala biti kao moć škorpiona, koji udaraju neočekivano. Uriah Smith navodi:

„Zvijezda pade s neba na zemlju; i njemu bi dan ključ bezdana.“

„Dok je perzijski vladar promatrao čudesa svoje umjetnosti i moći, primio je poslanicu od neznatnog građanina iz Meke, koji ga je pozivao da prizna Muhameda kao Božjega poslanika. Odbacio je taj poziv i razderao poslanicu. ‘Tako će’, uskliknuo je arapski prorok, ‘Bog razderati kraljevstvo i odbiti molbu Hozroja.’ Smješten na razmeđu tih dvaju istočnih carstava, Muhamed je s potajnom radošću promatrao napredovanje uzajamnoga uništenja; i usred perzijskih pobjeda usudio se proreći da će se, prije nego što proteknu mnoge godine, pobjeda ponovno vratiti pod stijegove Rimljana. ‘U vrijeme kada se kaže da je to proročanstvo bilo izrečeno, nijedno proročanstvo nije moglo biti dalje od svoga ispunjenja, budući da je prvih dvanaest godina Heraklija naviještalo skori raspad Carstva.’...”

„Hozroje je podjarmio rimski posjed [u] Aziji i Africi. A ‘Rimsko Carstvo’ je u to doba ‘bilo svedeno na zidine Carigrada, s ostatkom Grčke, Italije i Afrike, te nekim pomorskim gradovima, od Tira do Trapezunta, na azijskoj obali. Iskustvo od šest godina naposljetku je

uvjerilo perzijskog monarha da se odrekne osvajanja Carigrada i da odredi godišnji danak za otkup Rimskoga Carstva,—tisuću talenata zlata, tisuću talenata srebra, tisuću svilenih haljina, tisuću konja i tisuću djevica. Heraklije je pristao na te sramotne uvjete. Ali vrijeme i prostor što ih je dobio da prikupi ta blaga iz siromaštva Istoka bili su marljivo iskorišteni za pripravu smjela i očajničkog napada.“

„Perzijski kralj prezreo je neznatnog Saracena i ismijao poruku tobožnjega proroka iz Meke. Ni slom Rimskog Carstva ne bi otvorio vrata muhamedanstvu, ni napredovanju saracenskih oružanih pronositelja prijevare, premda su monarh Perzijanaca i kagan Avara (nasljednik Atilin) među sobom podijelili ostatke kraljevstava Cezara. Sam Hozroje pade. Perzijska i rimska monarhija iscrpile su snagu jedna drugoj. A prije nego što je mač bio stavljen u ruke lažnoga proroka, bio je izbijen iz ruku onih koji bi bili zaustavili njegov pohod i slomili njegovu moć.”

„Od dana Scipiona i Hanibala nije poduzet smioniji pothvat od onoga koji je Heraklije ostvario za izbjavljenje Carstva. Prokrcio je svoj pogibeljni put kroz Crno more i planine Armenije, prodro u srce Perzije i opozvao vojske velikoga kralja na obranu njihove krvareće zemlje.“

„U bitci kod Ninive, koja se žestoko vodila od svitanja do jedanaestoga sata, Perzijancima je oduzeto dvadeset i osam stijegova, osim onih koji su mogli biti slomljeni ili rastrgani; najveći dio njihove vojske bio je sasiječen, a pobjednici su, prikrivajući vlastite gubitke, proveli noć na bojištu. Gradovi i palače Asirije otvorili su se prvi put Rimljanima.”

„Rimski car nije bio ojačan osvajanjima koja je ostvario; a u isto je vrijeme, i istim sredstvima, bio pripravljen put za mnoštva Saracena iz Arabije, poput skakavaca iz istoga kraja, koji su, šireći na svojem putu mračno i zavodljivo muhamedansko vjerovanje, ubrzo preplavili i Perzijsko i Rimsko Carstvo.

„Potpunija ilustracija ove činjenice jedva bi se mogla poželjeti od one koja je pružena u završnim riječima poglavlja iz Gibbona, iz kojega su uzeti prethodni izvadci. ‘Premda je pod Heraklijevim stijegom bila ustrojena pobjednička vojska, čini se da je taj neprirodni napor više iscrpio nego uvježbao njihovu snagu. Dok je car trijumfirao u Konstantinopolu ili Jeruzalemu, jedan neznatan grad na granicama Sirije opljačkaše Saraceni, i u komade sasjekoše neke čete koje su pošle u njegovu pomoć,—događaj običan i neznatan, da nije bio uvod u silnu revoluciju. Ti su razbojnici bili Muhamedovi apostoli; njihova mahnita hrabrost izašla je iz pustinje; i u posljednjih osam godina svoje vladavine Heraklije izgubi od Arapa iste one pokrajine koje je bio izbavio od Perzijanaca.“

„‘Duh prijevare i zanosa, kojemu prebivalište nije na nebesima,’ bio je pušten na zemlju. Bezdanu je bio potreban samo ključ da bi se otvorio, a taj je ključ bio pad Hozroja. On je prezrivo rastrgao pismo neznatnoga građanina Meke. Ali kada je iz svojega ‘sjaja slave’ potonuo u ‘kulu tame’ u koju nijedno oko nije moglo prodrijeti, ime Hozroja odjednom je trebalo pasti u zaborav pred imenom Muhameda; i činilo se da polumjesec samo čeka svoj izlazak do padanja zvijezde. Hozroj je, nakon svojega potpunog poraza i gubitka carstva, bio ubijen godine 628.; a godinu 629. obilježavaju ‘osvajanje Arabije’ i ‘prvi rat Muhamedanaca protiv Rimskoga Carstva’. ‘I zatrubi peti anđeo, i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju; i

njemu bi dan ključ od bezdana. I otvori bezdan.' Pade na zemlju. Kada je snaga Rimskoga Carstva bila iscrpljena, a veliki kralj Istoka ležao mrtav u svojoj kuli tame, pljačka neznatnoga grada na granicama Sirije bila je 'uvod u silnu revoluciju'. 'Razbojnici su bili apostoli Muhamedovi, i njihova je mahnita hrabrost izronila iz pustinje.'“

„Bezdan.—Značenje ovoga izraza može se razabrati iz grčkoga, koji se definira kao 'dubok, bez dna, neizmjeran', te se može odnositi na svako pusto, opustošeno i neobrađeno mjesto. Primjenjuje se na zemlju u njezinu izvornom stanju kaosa. Post. 1:2. U ovom se slučaju može prikladno odnositi na nepoznate pustoši arapske pustinje, s čijih su granica izašle horde Saracena poput rojeva skakavaca. A pad Hozroja, perzijskoga kralja, može se s pravom prikazati kao otvaranje bezdana, budući da je pripremio put sljedbenicima Muhameda da iziđu iz svoje zabačene zemlje i ognjem i mačem šire svoje obmanjujuće nauke, sve dok nisu proširili svoju tamu nad cijelim Istočnim Carstvom.” Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 495–498.

Prva nevolja, koja je peta truba, označava početak ratovanja islama protiv Rima, te označava bitku između Rima i Perzije u kojoj je Rim prevladao, ali je pritom iscrpio svoju vojnu snagu do te mjere da nije mogao spriječiti uspon islamske sile. Proročke značajke prve nevolje i druge nevolje određuju proročke značajke treće nevolje, i važno je prepoznati prve dvije nevolje kao simbole povijesti treće nevolje, jer ta povijest predstavlja razdoblje pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, koje je započelo 11. rujna 2001. Nakon proročke povijesti predstavljene Muhamedom u prva tri retka, četvrti redak uvodi Abubakra, prvoga vođu nakon Muhameda.

I bilo im je zapovjedbno da ne naude travi zemaljskoj, niti ikakvu zelenilu, niti ikakvu drvetu, nego samo onim ljudima koji nemaju pečat Božji na svojim čelima. Otkrivenje 9,4.

Abubakrova zapovijed naložila je islamskim ratnicima da naprave razliku između dviju vrsta štovatelja koje su u to vrijeme postojale na rimskim područjima. Jednu su skupinu činili katolici, koji su imali neke redovničke redove što su brijali stražnji dio glave (tonzuru) i obdržavali bogoslužje nedjelje. Drugu su skupinu činili oni koji su držali subotu sedmoga dana, a subota je pečat Božji.

„Nakon Muhamedove smrti, u zapovjedništvu ga je naslijedio Abubekr, g. 632. po Kr., koji je, čim je valjano učvrstio svoj autoritet i vlast, uputio okružno pismo arapskim plemenima, iz kojega slijedi sljedeći izvadak:—“

„Kad vodite bitke Gospodnje, držite se kao muževi i ne okrećite leđa; ali neka vaša pobjeda ne bude okaljana krvlju žena i djece. Ne uništavajte palme niti palite žitna polja. Ne sijecite voćke niti činite ikakvu štetu stoci, osim onoj koju koljete za jelo. Kad sklopite bilo koji savez ili pogodbu, držite je se i neka vaša riječ bude čvrsta. I dok budete išli, naći ćete neke pobožne osobe koje žive povučeno u samostanima i sebi su naumile služiti Bogu na taj način; ostavite ih na miru i niti ih ubijajte niti rušite njihove samostane. A naći ćete i drugu vrstu ljudi koji pripadaju sinagogi Sotoninoj, a imaju obrijane tjemene; pazite da im rascijepite lubanje i ne dajte im milosti dok ili ne prime muhamedanstvo ili ne plate danak.”“

„U proročanstvu ni u povijesti ne kaže se da su se humanije zapovijedi izvršavale jednako savjesno kao i okrutni nalog; ali tako im je bilo zapovjedbno. A prethodno navedene jedine su upute koje Gibbon bilježi kao dane od Abubekra poglavarima čija je dužnost bila izdavati zapovijedi svim saracenskim vojskama. Zapovijedi se podudaraju s proročanstvom po istoj razlučivosti, kao da je sam kalif djelovao u poznatoj kao i izravnoj poslušnosti višem nalogu od naloga smrtnoga čovjeka; i upravo u samom činu polaska u boj protiv religije Isusove i radi širenja muhamedanstva umjesto nje, ponovio je riječi za koje je u Otkrivenju Isusa Krista bilo prorečeno da će ih izgovoriti.

„Pečat Božji na njihovim čelima.—U napomenama o 7:1–3 pokazali smo da je pečat Božji subota četvrte zapovijedi; a povijest ne prešućuje činjenicu da je tijekom čitave sadašnje raspodjele bilo onih koji su svetkovali pravu subotu. No ovdje se kod mnogih pojavilo pitanje tko su bili oni ljudi koji su u to vrijeme imali pečat Božji na svojim čelima te su time postali izuzeti od muhamedanskog ugnjetavanja? Neka čitatelj ima na umu činjenicu, na koju je već bilo ukazano, da je tijekom čitave ove raspodjele bilo onih koji su imali pečat Božji na svojim čelima, ili su bili razboriti svetkovatelji prave subote; i neka nadalje uzmu u obzir da ono što proročanstvo tvrdi jest da napadi ove pustošeće turske sile nisu usmjereni protiv njih, nego protiv druge skupine. Time se predmet oslobađa svake poteškoće; jer to je sve što proročanstvo doista tvrdi. Samo je jedna skupina osoba izravno stavljena pred oči u tekstu; naime, oni koji nemaju pečat Božji na svojim čelima; a očuvanje onih koji imaju pečat Božji uvedeno je samo posredno. Prema tomu, iz povijesti ne doznajemo da je itko od njih bio zahvaćen bilo kojom od nevolja koje su Saraceni nanosili predmetima svoje mržnje. Bili su poslani protiv druge skupine ljudi. A uništenje koje treba doći na ovu skupinu ljudi nije stavljeno u suprotnost s očuvanjem drugih ljudi, nego samo s očuvanjem plodova i zelenila zemlje; tako: Ne naudite travi, ni drveću, ni ikakvu zelenilu, nego samo određenoj skupini ljudi. I u ispunjenju imamo neobičan prizor vojske osvajača koja pošteduje ono što takve vojske obično uništavaju, naime, lice i plodove prirode; i, u skladu s dopuštenjem da naude onim ljudima koji nisu imali pečat Božji na svojim čelima, razbijajući lubanje jedne skupine vjerskih ljudi s obrijanim tjemjenima, koji su pripadali sinagogi Sotoninoj.“

„To su nedvojbeno bili neki redovnici ili neka druga skupina unutar Rimokatoličke Crkve. Protiv njih je bilo usmjereno oružje muhamedanaca. I čini nam se da postoji osobita prikladnost, ako ne i namjera, u tome što ih se opisuje kao one koji nisu imali Božji pečat na svojim čelima; budući da je upravo to crkva koja je Božjem zakonu oduzela njegov pečat, uklonivši pravi Subotnji dan i podigavši na njegovo mjesto krivotvorinu. I ne razumijemo, ni iz proročanstva ni iz povijesti, da su one osobe koje je Abubekr naložio svojim sljedbenicima da ne uznemiruju posjedovale Božji pečat ili nužno sačinjavale Božji narod. Tko su oni bili i iz kojega su razloga bili pošteđeni, oskudno Gibbonovo svjedočanstvo ne otkriva nam, a nemamo ni drugih sredstava da to saznamo; ali imamo svaki razlog vjerovati da nitko od onih koji su imali Božji pečat nije bio uznemiravan, dok je drugi stalež, koji ga naglašeno nije imao, bio predan maču; i tako su pojedinosti proročanstva u potpunosti ispunjene.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 500–502.

Abubakar je nakon Mohammedove smrti učvrstio Mohammedove sljedbenike u Kalifat, stoga, premda su oni dvije različite povijesne osobe, promatrani zajedno predstavljaju početak

svjedočanstva islama prvoga jao, a povijesna osoba koja obilježava povijest prvoga jao jest Mohammed.

Na početku povijesti drugoga jaoja, Muhamed II osvojio je Carigrad 1453. godine. Godine 1449. bila su odriješena četiri anđela koja su predstavljala islam. Početak i završetak prvoga jaoja obilježeni su Muhamedom, prvim odnosno drugim. Proročki gledano, početak i završetak povijesti prvoga jaoja nose potpis Alfe i Omege.

Početak drugoga jaoja uključuje vremensko proročanstvo o četiri anđela, koji predstavljaju islam, koji su tada bili odriješeni, a zatim obuzdani 11. kolovoza 1840. Od toga trenutka pa do 22. listopada 1844. prikazano je pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće. Početak drugoga jaoja označava odriješenje islama, a njegov završetak označava obuzdavanje islama. I prvi i drugi jao imaju precizne proročke oznake koje njihove početke povezuju s njihovim svršecima.

Prva dva jao treba položiti jedan na drugi, „red na red“, kako bi se prepoznao treći jao. Jedno od proročkih obilježja koje je prepoznato po prva dva svjedoka islama jest to da oni predstavljaju određeno vremensko razdoblje koje označuje početak i svršetak pečatom Alfe i Omege. Oni također posjeduju i sekundarni pečat, jer početak prvoga jao prepoznaje pečačenje Božjega naroda, a svršetak drugoga jao također prepoznaje pečačenje Božjega naroda.

Treći je jao nastupio kada je islam iznenada i neočekivano napao zvijer sa zemlje iz trinaestog poglavlja Otkrivenja, čime je započelo razdoblje pečačenja. Pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće završava pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu, a kao odgovor na to otpadništvo nacionalno otpadništvo biva praćeno nacionalnom propašću. Kao što je predloženo u tipu s poganskim Rimom i papinskim Rimom, nacionalna se propast izvršava Božjim sudovima truba. Tri jaoja također su trube. Islam trećega jaoja ponovno će iznenada i neočekivano udariti pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu u Sjedinjenim Državama, kada završi razdoblje pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće. To je razdoblje bilo predloženo početnim razdobljem prvoga jaoja, a također i završnim razdobljem drugoga jaoja.

Ovu ćemo studiju nastaviti u sljedećem članku.

I Sara vidje sina Hagare Egipćanke, kojega bijaše rodila Abrahamu, gdje se podruguje. Zato reče Abrahamu: Otjeraj ovu sluškinju i sina njezina, jer sin ove sluškinje neće baštiniti s mojim sinom, s Izakom. I ta stvar bijaše vrlo teška Abrahamu zbog njegova sina. Ali Bog reče Abrahamu: Neka ti ne bude teško zbog dječaka i zbog tvoje sluškinje; poslušaj glas Sarin u svemu što ti je rekla, jer će se po Izaku zvati tvoje sjeme. A i od sina sluškinje učinit ću narod, jer je tvoje sjeme. I Abraham urani rano ujutro, uze kruha i mijeh vode te dade Hagari, metnuvši joj to na rame, i dijete, pa je otpusti. I ona ode te lutaše pustinjom Beer-Šebe. A kad se voda u mijehu potrošila, ona baci dijete pod jedan grm. Potom ode i sjede nasuprot njemu podalje, koliko se može dobaciti lukom, jer reče: Ne mogu gledati smrt djeteta. I sjede nasuprot njemu, podiže svoj glas i zaplaka. I Bog ču glas dječakov; i anđeo Božji povika s neba Hagari i reče joj: Što ti je, Hagaro? Ne boj se, jer je Bog čuo glas dječakov ondje gdje jest. Ustani, podigni dječaka i drži ga svojom rukom, jer ću od njega učiniti velik narod. Tada Bog otvori njezine oči i ona ugleda zdenac vode; ode, napuni mijeh vodom i dade dječaku da pije. I Bog

bijaše s dječakom; i on rastijaše, prebivaše u pustinji i postade strijelac. Postanak 21:9–20.